

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **EducAdvice o.p.s.**, IČ: 27470229, se sídlem Zemědělská 1004, 564 01 Žamberk, zastoupen advokátem Mgr. Martinem Mačkou, se sídlem Barcalova 2, Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2015, č. j. 37646/2015-MZE-14112,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 29. 7. 2015, č. j. 37646/2015-MZE-14112, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2015, č. j. 37646/2015-MZE-14112, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut návrh žalobce ze dne 24. 6. 2010 na vydání rozhodnutí, podle něhož je Státní zemědělský intervenční fond (dále jen „SZIF“ či fond“) povinen ve smyslu čl. III. odst. 1 a 2 Dohody ze dne 6. 1. 2010 přiznat a poskytnout navrhovateli podporu formou dotace v plné výši uplatněných výdajů na základě žalobcem podané žádosti.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že při realizaci výdaje na občerstvení účastníků formou poukázky (stravenky) nelze prokázat, zda bylo občerstvení v rámci podpořené vzdělávací akce poskytnuto, resp. zda bylo prokázané výdaje na nákup stravenek skutečně využity na občerstvení účastníků podpořené vzdělávací akce, nebo byly použity na nákup potravin, surovin či jiného zboží, které by však nebylo možné

považovat za občerstvení účastníků. Cílem poskytnutí dotace na občerstvení účastníků je zajištění občerstvení v rámci vzdělávací akce. Při akceptování stravenek není možné posoudit jaké a v jaké hodnotě bylo za poukázku pořízeno občerstvení, resp. identifikovat cenu konkrétních potravin či jídel. Nelze kontrolou zajistit plnění všech povinností při poskytování veřejných prostředků, konkrétně nelze např. posoudit přiměřenost jednotlivých výdajů. Toto nelze zajistit pouze kontrolou dodržení stanovených limitů, jež jsou v Pravidlech stanoveny v příloze č. 4. K neakceptování stravenek jako výdaje, na který může být poskytnuta dotace, vedla i skutečnost, že Pravidla striktně vymezují formu, jakou lze výdaje realizovat. Část A, Obecné podmínky, kapitola 7, písm. d) umožňuje realizovat výdaje pouze jako bezhotovostní platbu, nebo věcné plnění. Část B Specifické podmínky, Kapitola 7 Formy financování upřesňuje Obecné podmínky tak, že uznatelnými formami financování pro dané opatření je pouze bezhotovostní a hotovostní platba. Do toho vymezení však nelze nákup stravenek zahrnout, jelikož se nejedná o nákup občerstvení formou hotovostní, či bezhotovostní platby, ale o nákup poukázek na potraviny, či hotová jídla tedy nákup ceniny, která není hotovostní, ani bezhotovostní formou financování. Dále žalovaný uvedl, že do ceny stravenky je započítávána odměna společnosti, která stravenky vydává, avšak tuto odměnu nelze považovat za způsobilý výdaj na občerstvení, protože potraviny lze za stravenku pořídit pouze do výše její hodnoty, nikoli do výše ceny, za kterou byla pořízena.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce při podání Žádosti o proplacení výdajů projektu porušil Pravidla, Obecná část, kap. 12 písmeno h), dle kterých Žádost o proplacení musí být založena na skutečně prokazatelných způsobilých výdajích. Korekce byla stanovena dle kap. 15 Pravidel bod 1 písm. b), kde je stanoveno, že pokud je na základě kontroly zjištěn rozdíl mezi částkou uvedenou v Žádosti o proplacení a částkou, která má být příjemci vyplacena po přezkoumání způsobilosti Žádosti o proplacení, o více než 3 %, je příjemci vyplacena zjištěná částka po přezkoumání snížena ještě o sankci odpovídající rozdílu mezi částkou požadovanou a zjištěnou částkou po přezkoumání způsobilosti výdajů. V návaznosti na zjištění těchto porušení neposkytl odpůrce navrhovateli dotaci na základě dohody.

Žalobce v žalobě namítl, že před realizací předmětné vzdělávací akce se telefonicky dotázal SZIF, zda může občerstvení zajistit formou stravenek, přičemž obdržel odpověď, že samozřejmě, neboť se jedná o běžný způsob zajišťování stravování. Dále žalobce uvedl, že stravování prostřednictvím stravenek je dnes běžné a i v jiných projektech, např. v resortu MPSV, jsou stravenky pro účastníky školení běžně používány. Stejným argumentem žalovaného je, že při realizaci výdaje na občerstvení účastníků formou poukázky (tedy stravenky) nelze prokázat, zda bylo občerstvení v rámci podpořené vzdělávací akce poskytnuto, resp. zda byla prokázané výdaje na nákup stravenek skutečně využity na občerstvení účastníků podpořené vzdělávací akce. Pokud by však účastníkům vzdělávací akce nebylo občerstvení poskytnuto formou stravenky nýbrž formou potravin, ani v takovém případě neexistuje jistota, že tyto potraviny byly spotřebovány na dané akci a že si je účastník neodnesl. Stravenky naopak umožnily účastníkům vzdělávací akce po dobu jejího konání kvalitní občerstvení v restauraci či jídelně. Výdaj na tyto stravenky je proto výdajem na občerstvení účastníků vzdělávací akce a tedy výdajem způsobilým. Na základě dohody žalobci vznikla též pohledávka na úhradu tohoto výdaje. Snížení dotace o tento výdaj a o sankci ve stejné výši je porušením dohody. Ani účtenka vystavená

restauračním zařízením v místě konání vzdělávací akce v den jejího konání, na níž by bylo uvedeno hotové jídlo, by nebyla způsobilá prokázat to, co je k prokázání požadováno. Účtenka by totiž vypadala úplně stejně, ať by účastník vzdělávací akce hotové jídlo v restauračním zařízení přímo spotřeboval nebo ať by si jej účastník vzdělávací akce zcela nebo zčásti z restauračního zařízení odnesl. Restaurační zařízení dnes běžně prodávají hotová jídla tzv. „přes ulici“ a pokud host nějaké jídlo zcela nebo zčásti přímo v restauraci nezkonsumuje, nabídne mu jeho „zabalení“. Je zřejmé, že z hlediska toho, co je požadováno prokázat, není žádný rozdíl mezi poskytnutím stravenek na straně jedné a poskytnutím konkrétního jídla na straně druhé. Výdaj na občerstvení účastníků vzdělávací akce vznikl již tím, že účastníkům vzdělávací akce občerstvení, ať již ve formě stravenek nebo konkrétního jídla, bylo poskytnuto. Je-li tedy účastník vzdělávací akce v rámci této vzdělávací akce poskytnuto občerstvení, je třeba toto občerstvení považovat za spotřebované v rámci této vzdělávací akce. Postup, který požaduje na žalobci prokazovat, zda a do jaké míry účastník vzdělávací akce toto občerstvení skutečně využil během této vzdělávací akce, je nutno považovat za šikanózní.

Z Pravidel nelze dovodit, že by občerstvení poskytnuté formou stravovacích poukázek bylo výdajem nezpůsobilým ke spolufinancování. Žalobce se neomezil pouze na samotné poskytnutí stravenek, nýbrž skutečně zajistil, aby za tyto stravenky v rámci vzdělávací akce její účastníci obdrželi odpovídající občerstvení. Stravenkami, z nichž každá reprezentovala nominální hodnotu 200 Kč, byly tyto ihned zkonsumovatelné potraviny a nápoje zaplacený provozovateli restauračního zařízení. Podmínka Pravidel, jasná přiřaditelnost k projektu, byla splněna. V tomto směru učinil žalobce žalovanému důkazní návrh v tom směru, nechť jsou podklady pro vydání rozhodnutí doplněny o zprávu provozovatele restauračního zařízení, kterou nechť si žalovaný vyžádá.

K argumentu, že do ceny stravenky je započítávána odměna společnosti, která stravenky vydává a tuto nelze považovat za způsobilý výdaj na občerstvení, protože potraviny lze na stravenku pořídit pouze do výše její hodnoty, nikoli do výše ceny, za kterou byla pořízena, žalobce uvedl, že pokud by bylo poskytnuto jídlo na papírovém tácku a nápoj v papírovém kelímku, mohlo by být rovněž poukazováno na to, že cena tácku a cena kelímku nejsou způsobilými výdaji na občerstvení, neboť papírový tácek ani papírový kelímek nejsou potravinami.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalova není důvodná. Věc byla z procesního i věcného hlediska správně posouzena, Ministerstvo zemědělství jasně a srozumitelně zdůvodnilo, proč ve sporném řízení návrh zamítlo. S ohledem na obsah podané žaloby odkázalo na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že administrativní postupy, se řídí i přímo aplikovatelnými evropskými právními předpisy. Pro řešení případ je relevantní zejména čl. 26 nařízení Komise (ES) č. 1975/2006, týkající se správních kontrol, který v odst. 1 mimo jiné stanoví, že „správní kontroly se provádějí u všech žádostí o podporu nebo o platbu a zahrnují všechny prvky, které lze a je vhodné kontrolovat administrativními prostředky.“ Odst. 3 téhož článku pak ukládá ověřit, „zda byly skutečně vynaloženy uplatňované výdaje“. Toto vyplývá i z Pravidel, Obecných podmínek, kap. 12 písm. h), kde je stanoveno, že „žádost o proplacení musí být založena na skutečně prokazatelných výdajích“, tzn., dotace může být poskytnuta pouze na způsobilé výdaje, které jsou prokazatelně vynaloženy. Obdobná situace, jako při realizaci

výdaje poskytnutím stravenek, by nastala, kdyby žadatel předal účastníkům přímo hotovost s podmínkou, že ji mohou využít pouze na nákup občerstvení. Ani v tomto případě (stejně jako při využití stravenek) by totiž nešlo o zajištění občerstvení žadatelem, ale přímo účastníkem vzdělávací akce. Stejně tak by bylo neprokazatelné, jak byly poskytnuté prostředky vynaloženy.

Dále žalovaný uvedl, že při posuzování výdaje z hlediska plnění podmínek předmětného opatření nelze přihlížet k tomu, že stravování prostřednictvím stravenek je dnes běžné, nebo k tomu, že stravenky jsou uznávány v rámci poskytování dotací jinými resorty (žalobcem uváděné Ministerstvo práce a sociálních věcí). Program rozvoje venkova se řídí jinými právními předpisy a pro poskytování dotace tedy platí odlišné podmínky. Na rozdíl od některých operačních programů např. nelze v rámci Programu rozvoje venkova na období 2007-2013 uznat paušální výdaje, ale žadatelé musí veškeré výdaje prokazovat.

Proto lze dospět k závěru, že přestože v textu Pravidel v době realizace projektu žalobce nebyly výdaje ve formě stravenek výslovně uvedeny mezi nezpůsobilými výdaji, bylo z textu nutné jednoznačně dovodit, že na jejich pořízení dotaci poskytnout nelze. Pokud pak byla v pozdějších dotačních kolech tato skutečnost v Pravidlech explicitně uvedena, stalo se tak právě kvůli nyní projednávanému případu. Žádný další žadatel o dotaci totiž stravenky jako způsobilý výdaj neuplatnil. Závěrem žalovaný dodal, že by bylo možné poskytnout dotaci na občerstvení účastníků v rámci předmětného projektu v případě prokazatelného doložení konkrétních výdajů na občerstvení, které bylo v rámci projektu poskytnuto účastníkům vzdělávací akce, což však v případě tohoto žadatele splněno nebylo.

Žalobce v replice uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že je v rozporu s Pravidly započtení výdajů za stravenky do způsobilých nákladů projektu. Žádost o dotaci podal na základě pravidel pro 7. kolo programu rozvoje venkova ze dne 7. 5. 2009, v nichž způsobilým výdajem bylo „občerstvení účastníků“. Teprve v pravidlech pro 13. kolo ze dne 13. 5. 2011 je poprvé uvedeno, že nemůže být poskytnuta dotace na stravenky. Dále poznamenává, že již pravidla pro 10. kolo ze dne 13. 5. 2010 obsahovala totožné ustanovení ohledně dotovaných výdajů, jako pravidla pro 13. kolo, avšak bez výslovného vyloučení stravenek. Žalobce zde dovozuje, že později vyslovený zákaz legitimuje stav před jeho vydáním, resp. že pozdější vyloučení stravenek pouze podporuje tvrzení žalobce, že stravenky byly až do jejich výslovného vyloučení, způsobilým výdajem. V opačném případě by bylo zcela nadbytečné pravidla v tomto bodu měnit, zvláště pak pokud sám žalovaný uvádí, že žádný další žadatel o dotaci stravenky jako způsobilý údaj neuplatnil.

Rovněž nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že poskytnutí stravenek je obdobné situaci, kdyby žadatel předal účastníkům přímo hotovost s podmínkou, že ji mohou využít pouze na nákup občerstvení. Takový přírůstek je zcela nepřijatelný, a to především s ohledem na účelové určení a použitelnost stravenek toliko k obstarání jídla a pití.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil a

žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil k výzvě soudu, zda souhlasí, aby soud rozhodl bez jednání, a tedy se má za to, že s takovým postupem souhlasil.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

SZIF a IdealHELP, o.p.s. uzavřeli dne 6. 1. 2010 Dohodu o poskytnutí dotace z programu rozvoje venkova ČR (dále jen „Dohodu“).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Dle § 159 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s.ř.“) je veřejnoprávní smlouva dvoustranný nebo vícestranný úkon, který zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti v oblasti veřejného práva.

Dle 159 odst. 4 s.ř. se veřejnoprávní smlouva vždy posuzuje podle svého skutečného obsahu.

Dle bodu 161 odst. 1 s.ř. stanoví-li tak zvláštní zákon, může správní orgán uzavřít veřejnoprávní smlouvu s osobou, která by byla účastníkem podle § 27 odst. 1, kdyby probíhalo řízení podle části druhé, a to i namísto vydání rozhodnutí. Podmínkou účinnosti veřejnoprávní smlouvy je souhlas ostatních osob, které by byly účastníky podle § 27 odst. 2 nebo 3. Správní orgán přitom postupuje podle ustanovení o souhlasu třetích osob (§ 168).

Dle bodu II. odst. 1 Dohody se dotace poskytuje na základě nařízení Rady (ES) č. 1292/2005 o financování Společné zemědělské politiky, ve znění pozdějších předpisů, na základě nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV), ve znění pozdějších předpisů, a dalších prováděcích nařízení, podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, na základě Programu rozvoje venkova ČR na období 2007 – 2013 (dále jen “PRV”) a na základě Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova (dále jen “Pravidla”) na období 2007 – 2013 platných pro 7. kolo příjmu žádostí pro příslušné opatření/podopatření včetně následných aktualizací a změn vybraných částí pravidel a pouze v souladu s těmito dokumenty.

Dle bodu IV. odst. 1 Dohody lze dotaci poskytnout pouze na způsobilé výdaje.

Dle bodu IV. odst. 2 Dohody bude dotace poskytnuta na způsobilé výdaje, kterými je mimo jiné i občerstvení účastníků.

Dle bodu IV. odst. 4 Dohody se způsobilé výdaje prokazují v souladu s příslušnými Pravidly.

Dle části A kapitola 1 písm. y) se „způsobilým výdajem“ rozumí výdaj/náklad, na který může být z daného opatření/podopatření/záměru poskytnuta dotace a který byl specifikován v Žádosti o dotaci (ve výjimečných případech, kdy to umožňují specifické podmínky Pravidel, se jedná o náklad).

Dle části A kapitola 7 písm. a) Pravidel lze dotaci v rámci Programu rozvoje venkova získat pouze na způsobilé výdaje uvedené ve specifických podmínkách Pravidel (dle číselníku způsobilých výdajů); D jinak K.

Dle části A kapitola 7 písm. d) Pravidel jsou způsobilé výdaje realizovány/vynaloženy následující formou, není-li uvedeno ve specifických podmínkách Pravidel jinak:

- 1. bezhotovostní platbou – příjemce dotace je povinen realizovat finanční operace související s financováním způsobilých výdajů projektu prostřednictvím vlastního bankovního účtu,*
- 2. hotovostní platbou – maximální výše způsobilých výdajů realizovaných v hotovosti v rámci jednoho projektu může činit 100 000 Kč,*
- 3. věcným plněním ze strany žadatele/příjemce dotace.*

Dle části A kapitola 7 písm. h) Pravidel není způsobilým výdajem:

- 1. dodavatelské faktury nebo jiného účetního dokladu vystaveného dodavatelem,*
- 2. sazby na základě kalkulace,*
- 3. sazby dle katalogu stavebních prací a materiálu RTS, a.s. Brno,*
- 4. vnitřních účetních dokladů žadatele, pokud jsou uvedeny ve specifických podmínkách Pravidel,*
- 5. sazeb dle katalogu stanoveného pro poskytnutí nájmu výukových prostor,*
- 6. částky stanovené ve znaleckém posudku v případě nákupu nemovitostí nebo pozemků.*

Dle části A kap. 12 písm. h) Pravidel musí být žádost o proplacení založena na skutečně prokázaných způsobilých výdajích; K.

Dle části B kap. 5 bod 7 Pravidel lze dotaci poskytnout na občerstvení účastníků.

Dle části B kap. 6 Pravidel nejsou výdaji způsobilými ke spolufinancování: ubytování účastníků; doprava účastníků (kromě dopravy v rámci odborné exkurze); kauce za pronájem; vzdělávací akce tématicky zaměřené na včelařství; výdaje na e-learning; pořízení majetku.

Dle části B kap. 7 jsou formy financování bezhotovostní platba a hotovostní platba.

Dle čl. 26 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 1975/2006 se provádějí správní kontroly u všech žádostí o podporu nebo o platbu a zahrnují všechny prvky, které lze a je vhodné kontrolovat administrativními prostředky. V rámci správních postupů se zajistí zaznamenávání prováděných kontrol, výsledků ověřování a opatření přijatých v případě nesrovnalostí.

Dle čl. 26 odst. 3 písm. b) nařízení Komise (ES) č. 1975/2006 zahrnují správní kontroly žádostí o platbu především, a je-li to vhodné v případě dotčené žádosti, ověření zda byly skutečně vynaloženy uplatňované výdaje.

Jádrem sporu v nyní projednávané věci jsou dvě otázky. První otázkou je, zda jsou stravenky způsobilým výdajem, přesněji řečeno, zda jsou výdaje na nákup stravenek způsobilým výdajem ve smyslu části A kapitola 7 písm. a) Pravidel ve spojení s částí B kap. 5 bodu 7 Pravidel, resp. ve smyslu bodu IV. odst. 1 Dohody ve spojení s bodem IV. odst. 4 Dohody. Druhou otázkou pak je, zda lze při realizaci výdaje na občerstvení účastníků

formou stravenek prokázat, zda bylo občerstvení v rámci podpořené vzdělávací akce skutečně účastníkům poskytnuto.

Při posouzení žaloby soud vyšel ve smyslu § 159 odst. 1 s.ř. zejména z uzavřené Dohody a Pravidel, na která Dohoda odkazuje, a která podrobněji upravují práva a povinnosti účastníků.

Nejprve se soud zabýval pojmem „způsobilý výdaj“. V části A kapitola 1 písm. y) Pravidel je pojem „způsobilý výdaj“ definován jako *„výdaj/náklad, na který může být z daného opatření/podopatření/záměru poskytnuta dotace a který byl specifikován v Žádosti o dotaci“*. Citované ustanovení stanovuje dvě kritéria, která musí být kumulativně splněna. Prvním kritériem je, že se musí jednat o výdaj (náklad). Druhým kritériem je, že tento výdaj (náklad) musí být specifikován v žádosti o dotaci. Z uvedeného je zřejmé, že se jedná o velmi obecnou definici bez nějaké bližší specifikace co do charakteru samotného výdaje (nákladu). Předmětný pojem je pak dále upřesněn v části A kapitola 7 písm. h) Podmínek, kde je obsažen taxativní výčet toho, co není způsobilým výdajem. Co do uvedeného taxativního výčtu soud konstatuje, že tento neobsahuje stravenky či jiné poukázky ani nic jiného co by se týkalo občerstvení účastníků.

Nicméně dle části A kapitola 7 písm. a) Pravidel lze dotaci v rámci Programu rozvoje venkova získat pouze na způsobilé výdaje uvedené ve specifických podmínkách Pravidel. V části B kap. 5 bodu 7 Pravidel je obsažen výčet výdajů, které jsou způsobilé k financování a v tomto výčtu je mimo jiné uvedeno i občerstvení účastníků. V části B kap. 6 Pravidel je pak obsažen taxativní výčet výdajů, které nejsou způsobilé ke spolufinancování. Co do posledně zmíněného výčtu soud konstatuje, že tento neobsahuje stravenky či jiné poukázky ani nic jiného co by se týkalo občerstvení účastníků.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že pod pojem „způsobilý výdaj“ lze subsumovat i výdaje na občerstvení účastníků v podobě výdajů na pořízení stravenek, a tyto výdaje jsou způsobilé k financování, tedy výdaje na nákup stravenek jsou způsobilým výdajem ve smyslu části A kapitola 7 písm. a) Pravidel ve spojení s částí B kap. 5 bodu 7 Pravidel, resp. dle bodu IV. odst. 1 a 2 Dohody.

Dále se soud zabýval otázkou, zda lze při realizaci výdajů na občerstvení účastníků formou stravenek prokázat, zda bylo občerstvení v rámci podpořené vzdělávací akce skutečně účastníkům poskytnuto ve smyslu části A kap. 12 písm. h) Pravidel. Předně zde soud považuje za nutné vyjádřit se k části A kap. 7 písm. d) a části B kap. 7 Pravidel a to zejména ve vztahu k argumentu žalovaného obsaženého v žalobce, dle kterého do toho vymezení nelze nákup stravenek zahrnout, jelikož se nejedná o nákup občerstvení formou hotovostní, či bezhotovostní platby, ale o nákup poukázek na potraviny, či hotová jídla tedy nákup ceniny, která není hotovostní, ani bezhotovostní formou financování. K předmětným ustanovením soud konstatuje, že tyto upravují způsob, formu vynaložení způsobilých výdajů příjemcem dotace a to ve vztahu ke třetím osobám, od kterých stravenky žalobce pořídil, tedy tato ustanovení se dotýkají financování resp. plateb, které žalovaný uskutečnil v rámci nákupu stravenek jako způsobu zajištění občerstvení účastníků. Zmíněná ustanovení se tak nevztahují na stravenky co do jejich povahy jako ceniny a rovněž se nedotýkají vztahu žalobce a účastník, jak se mylně domnívá žalovaný, když v této souvislosti uvedl, že cenina není hotovostní ani bezhotovostní formou financování.

Rovněž zde soud považuje za vhodné vyjádřit se k argumentu žalovaného, který sice není obsažen v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale až ve vyjádření k žalobě (bod IV. odst. 1), a to ve vztahu k části A kap. 7 písm. d) a části B kap. 7 Pravidel, neboť jej žalovaný o uvedená ustanovení rovněž opírá. Dle předmětného argumentu je realizace výdaje poskytnutím stravenek obdobná situaci, jako kdyby žadatel poskytl účastníkům přímo hotovost s podmínkou, že ji mohou využít pouze na nákup občerstvení. K uvedenému argumentu soud konstatuje, že tento je zcela v rozporu s dotčenými ustanoveními a to už jen z toho důvodu, že dotčená ustanovení mimo jiné jako přípustnou formu platby uvádějí hotovostní platbu, přičemž je zcela zřejmé, že poskytnutí hotovosti pod pojem hotovostní platba nepochybně spadá.

Ohledně samotné sporné otázky, zda lze při realizaci výdajů na občerstvení účastníků formou stravenek prokázat, zda bylo občerstvení v rámci podpořené vzdělávací akce skutečně účastníkům poskytnuto ve smyslu části A kap. 12 písm. h) Pravidel, soud došel k následujícím závěrům. Dle části A kap. 12 písm. h) Pravidel (obdobně dle bodu IV. odst. 2 Dohody) musí být žádost o proplacení založena na skutečně prokázaných způsobilých výdajích. Uvedené ustanovení tedy stanovuje povinnost žadatele, aby věrohodným způsobem prokázal, že skutečně vynaložil způsobilé výdaje. V uvedeném ustanovení však není stanoveno, čím či jakým způsobem mají být způsobilé výdaje prokázány. K výše uvedenému soud předně konstatuje, že v napadeném rozhodnutí není nikde uvedeno, že by žalobce neprokázal výdaje, které vynaložil na pořízení stravenek.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí vychází z názoru, že „při realizaci výdaje na občerstvení účastníků formou poukázky (stravenky) nelze prokázat, zda bylo občerstvení v rámci podpořené vzdělávací akce poskytnuto, resp. zda bylo prokázané výdaje na nákup stravenek skutečně využity na občerstvení účastníků podpořené vzdělávací akce, nebo byly použity na nákup potravin, surovin či jiného zboží, které by však nebylo možné považovat za občerstvení účastníků“. S uvedeným názorem se však soud nemůže ztotožnit, neboť povinností žalobce bylo prokázat konkrétní výdaje, které vynaložil na občerstvení účastníků, přičemž jak bylo uvedeno výše, pod pojem způsobilý výdaj na občerstvení účastníků lze zařadit i výdaje na pořízení stravenek. Otázku zda jednotliví účastníci skutečně a v jaké výši uplatnili stravenky při realizaci svého občerstvení, soud nepovažuje v dané věci za podstatnou, neboť pokud by účastník uplatnil stravenku v celé výši nebo naopak by jí neuplatnil vůbec, nic by to neměnilo na skutečnosti, jaké výdaje žalobce na zajištění občerstvení skutečně vynaložil. Účastníci řízení si ve své argumentaci často vypomáhali příklady, soud si zde tedy také dovolí jedním vypomoci. Žalobce mohl občerstvení účastníků zajistit např. pomocí cateringové společnosti, která by dodala občerstvení, a následně by žalobci za dodané občerstvení vystavila fakturu. Veškeré dodané občerstvení, které bylo cateringovou společností žalobci vyúčtováno, by však nebylo spotřebováno a zbytek by byl vyhozen, případně by nebylo celé spotřebováno na dané akci, ale část by si účastníci odnesli sebou, např. balenou vodu v láhvi. Za výše popsané situace je nepochybné, že žalobci by byla SZIF proplacena celá částka, za předpokladu splnění limitů dle Pravidel, na kterou mu byla cateringovou společností vystavena faktura, a to aniž by musel žalobce dokazovat, jaká část občerstvení dodaného cateringovou společností byla spotřebována a jaká případně vyhozena.

Dále se soud zabýval otázkou části ceny stravenky, kterou tvoří odměna společnosti, která stravenky vydává. Soud si zde dovolí navázat na uvedený příklad. Cateringová společnost by nepochybně žalobci nevyúčtovala pouze náklady, které

vynaložila na pořízení potravin a případnou výrobu hotových jídel, ale dále by do celkové ceny zahrnula i svoji odměna, která by tvořila zisk cateringové společnosti. Dle názoru soudu je uvedená odměna stejné povahy jako odměna společnosti vydávající stravenky, a proto je nutno na odměnu společnosti hledět jako na součást ceny občerstvení. Uvedený názor je rovněž v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 Afs 33/2013-34, dle kterého je poplatek za zprostředkování placený provozovateli stravenkového systému vedle částky za stravenky zásadně součástí ceny jídla.

Konečně se soud zabýval argumentem žalovaného, že při realizaci občerstvení pomocí stravenek, není občerstvení zajištěno žadatelem (žalovaným), ale zajišťuje si jej účastník sám. Ohledně uvedeného argumentu soud předně konstatuje, že tento není obsažen v napadeném rozhodnutí, ale až ve vyjádření k žalobě. Soud však i přesto považuje za nutné se k této otázce vyjádřit. Dle názoru soudu nelze obecně říci, zda při realizaci občerstvení pomocí stravenek zajišťuje občerstvení žadatel (zde žalovaný) nebo si jej zajišťuje účastník sám, neboť vyřešení této otázky bude vždy záviset na konkrétních okolnostech pořádané akce. Za předpokladu, že žalobce zajistil účastníkům možnost, aby si za předmětné stravenky pořídili přímo na akci či v jejím blízkém okolí občerstvení, je dle názoru soudu nutno dojít k závěru, že občerstvení bylo zajištěno přímo žalobcem.

Práva a povinnosti žalobce a SZIF se řídily předmětnou Dohodou a Pravidly ve znění účinném k datu realizace akce, přičemž v textu Pravidel v době realizace akce žalobce nebyly výdaje ve formě stravenek výslovně uvedeny mezi nezpůsobilými výdaji, následné zakotvení stravenek mezi nezpůsobilé výdaje, natož motivované touto věcí, tedy nemůže mít vliv na posouzení žaloby, tedy nelze z dodatečného doplnění stravenek mezi nezpůsobilé výdaje dovodit, že tyto byly nezpůsobilé i v období realizace akce. Rovněž však nelze souhlasit ani s názorem, že pozdější výslovné vynětí stravenek ze způsobilých výdajů bez dalšího prokazuje, že stravenky byly přípustné.

Ke všemu výše uvedenému soud dodává, že předmětná Dohoda jakožto veřejnoprávní smlouva je sice dvojstranným právním úkonem, tedy se schválením jejího obsahu resp. se schválením přesného znění jejích jednotlivých ustanovení museli souhlasit SZIF i žalobce, nicméně Dohoda rovněž odkazuje na Pravidla, která podrobněji upravují práva a povinnosti založená Dohodou, přičemž výlučným autorem těchto Pravidel je žalovaný, a proto jsou-li tato Pravidla nejasná, nelze je vykládat k tíži žalobce.

Závěrem soud sděluje, že se nezabýval otázkou, zda žalovaný řádně doložil výdaje vynaložené na pořízení stravenek, neboť tato otázka nebyla předmětem žalobních námitek ani napadeného rozhodnutí.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., (dále jen „advokátní tarif“)] po 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního

tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 11.228 Kč, včetně DPH ve výši 21 %.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. října 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.